אין אדם שבתפקידו הנו חסר תחליף, אך אין דמות יוצאת דופן אותה
– לא בתחומי המעשה ולא בתחומי הרוח – שמישהו יוכל להציע תחליף
לחותם שהיתה יכולה להטביע, לו חייתה, על סביבתה, על תחום יצירתה
ולעתים – על תולדותינו כולן.

בדור שראה בעיניו ממש את שואת ישראל, את תקומת ישראל וזאת
מלחמות ישראל – מעיקה על שיפוטנו דחיסותו של רצף ההתרחשויות הזה
– על אסונותיו ופסגותיו – ומקשה על קצרי הרוח שביניגו את ההתבוננה
בכך שבעצם מאז ומתמיד – מיהונתן בן שאול דרך יהונתני המכבים ועד
יוני שלנו – היו תקומת ישראל וריבונות ישראל תלויות בחרב ישראל ביד
מעטים מבניה, ובנכונות של הבנים לאחוז בחרב ולהדים את משאה הכבד.

יוני שלנו,

ראינו אותו נקרע הלוך ושוב בין תאוות הדעת לבין תחושת השליחות
והסיפוק שבעשייה הצבאית.

יוני של ספרי ההיסטוריה והפילוסופיה – אפלטון ומרקס וקלאוזביץ
וריימון ארון.

יוני המביט בתולדות ישראל לא כבאוסף עובדות, אלא בבמקור לציווים
אישיים לפעולה.

יוני המקים מעפר את גדוד השריון שנשחק תחת בנבד המערכה בסיני
הגולן.

ויוני רגוע של בית, עם מקטרת ותקליט – ללא מדים.

ראינו אותו ברגעי שיא של סיפוק והישג וראינו אותו עומד לבדו –
לא פעם בכאב לב ובחירוק שן – את משא הבדידות הכבד של פיקוד על
היחידה שבראש לוחמיה נפל.

ודאינו אותו בקרב – חותר למגע, אל מבחן האש – באומץ, בהתגנדה
וברוח בלתי נכנעת – סמל חי, במוקדם ובבלי יודעין, לעיקר מהותו של
המבצע שבמהלכו הוא עתיד ליפול.

כי מעבר לכלים, לאנשים ולתשתית האימון והניסיון, מעבר לאיזון העדין
שנדרש בדרגי התכנון, הביצוע וקבלת ההחלטות – בין העזה נשיקול דעת,
בין דמיון ואחריות – מעבר לכל אלה, רוח ישראל הבלתי נכנעת תשעמדה
באנטבה למבחן; היא שעמדה בו – במחיר כבד, אך בקומה שלא שוחה.